

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 752 din 11 noiembrie 2010

HOTĂRÂREA
din 8 iunie 2010
în Cauza Maties împotriva României
(Cererea nr. 13.202/03)

În Cauza Maties împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 18 mai 2010,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 13.202/03) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Doru Octavian Maties (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 24 februarie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 2 iunie 2008, președintele Secției a treia a hotărât să îi comunice cererea Guvernului. Așa cum permite art. 29 § 3 din Convenție, acesta a mai hotărât să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1946 și locuiește în Târgu Mureș.

5. Bunicul reclamantului, P.O., era proprietarul unui teren situat la Iernut, pe care a fost obligat să îl cedeze statului în timpul regimului comunist.

6. După anul 1990 au fost adoptate Legea fondului funciar nr. 18/1991, Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, care stabilesc măsuri de despăgubire pentru foștii proprietari de terenuri. Ultima dintre aceste legi dispunea că foștii proprietari de terenuri cărora nu le puteau fi restituite terenurile în natură aveau dreptul să li se atribuie în schimb un alt teren sau despăgubiri.

7. După intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2000, reclamantul și P.V.R., un alt moștenitor, au făcut demersuri administrative pentru a li se restitui un teren în suprafață de 17,47 hectare ce îi aparținuse lui P.O.

8. Prin Decizia nr. 40/L/2000, Comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate (*Comisia județeană*) a constatat că, deși reclamantul și P.V.R. aveau dreptul să obțină o reparație în temeiul Legii nr. 18/1991, restituirea terenului în discuție nu era posibilă. Comisia a decis înscrierea creanței lor în tabelul prevăzut în anexa nr. 39 la Hotărârea Guvernului nr. 180/2000 pentru modificarea și completarea Regulamentului privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 131/1991. Acest tabel indica persoanele care, aflate în imposibilitatea obiectivă de a li se restitui terenurile ce le-au aparținut în trecut sau de a obține în schimb alte terenuri echivalente, aveau dreptul la o despăgubire.

9. Reclamantul a contestat această decizie, susținând că preferă atribuirea unui teren echivalent decât o reparație pecuniară care, după părerea sa, era inefficientă și iluzorie. Prin decizia rămasă definitivă din data de 7 martie 2003, Tribunalul Județean Mureș a confirmat Decizia nr. 40/L/2000 și a statuat că, deoarece nu putea fi atribuit niciun teren din cauza lipsei de terenuri disponibile la Iernut, partea interesată avea să fie despăgubită în condițiile prevăzute de Legea nr. 1/2000.

10. Prin decizia din data de 21 octombrie 2008, ținând cont de rezultatul unei expertize tehnice, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a stabilit cuantumul despăgubirii datorate reclamantului și lui P.V.R. în sumă de 1.886.771 lei (RON). De asemenea, decizia prevedea că reclamantul trebuia să urmeze procedura prevăzută de Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente pentru a obține executarea sa. Această decizie i-a fost comunicată reclamantului la data de 5 noiembrie 2008.

11. Pentru a obține executarea deciziei din data de 21 octombrie 2008 menționate mai sus, reclamantul trebuia să se adreseze Direcției pentru acordarea despăgubirilor în numerar, direcție ce funcționa în cadrul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, cu următoarele documente: o cerere prin care opta pentru plata unei sume de bani, decizia prin care i se recunoștea dreptul la despăgubiri, certificatul de acționar la Fondul „Proprietatea”, dacă acesta i-a fost emis, coordonatele sale bancare și un mandat din partea lui P.V.R.

12. Printr-o scrisoare din data de 1 septembrie 2009, reclamantul a informat Curtea că nu s-a adresat Direcției pentru acordarea despăgubirilor în numerar, pe motivul că posibilitatea de a obține o sumă de bani rămâne iluzorie.

II. Dreptul și practica interne și internaționale pertinente

13. Prevederile legale esențiale și jurisprudența internă relevantă, inclusiv extrasele din Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2007 pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv (*OG nr. 81/2007*) referitoare la sistemul de despăgubire pentru imobilele naționalizate, sunt descrise în hotărârile *Tudor împotriva României* (nr. 29.035/05, §§ 15-20, 17 ianuarie 2008) și *Viașu împotriva României* (nr. 75.951/01, §§ 38-49, 9 decembrie 2008). Textele relevante ale Consiliului European, și anume Rezoluția Res (2004)3 cu privire la hotărârile care relevă o problemă structurală subsecventă și Recomandarea Rec (2004)6 privind îmbunătățirea recursurilor interne, adoptate de Comitetul de miniștri, sunt de asemenea citate în hotărârea *Viașu*, menționată mai sus (§§ 50 și 51).

14. În temeiul art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2007, persoanele care erau îndreptățite să obțină o despăgubire ce depășea 500.000 RON puteau obține o sumă în numerar, în cuantum de maximum 500.000 RON, diferența fiind transformată în acțiuni la

Fondul „Proprietatea“. Despăgubirea în numerar era plătită în două tranșe a câte 250.000 RON, într-un interval de 2 ani.

15. La data de 12 februarie 2008, Hotărârea Guvernului nr. 128/2008 privind modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a titlului VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv“ din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.095/2005, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I. Conform acestei noi norme legale, după emiterea titlului de despăgubire de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, partea interesată trebuia să opteze la Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților fie pentru primirea unei părți din sumă în numerar (în limita a 500.000 RON), iar restul în acțiuni la Fondul „Proprietatea“, fie pentru primirea de acțiuni la fond pentru întreaga sumă (vezi și paragraful 11 de mai sus).

16. Dacă opta pentru primirea unei părți din sumă în numerar, partea interesată trebuia să formuleze o cerere în acest sens la Direcția pentru acordarea despăgubirilor în numerar ce funcționa în cadrul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților. Această autoritate trebuia să înlocuiască titlul de despăgubire cu un titlu de plată corespunzător sumei de plată în numerar, precum și cu un titlu de conversie corespunzător restului sumei de convertit în acțiuni la Fondul „Proprietatea“. Hotărârea Guvernului menționată mai sus prevedea ca cererile de opțiune să fie analizate în ordine cronologică, fără să fie prevăzut în mod expres vreun termen în acest sens. Titlurile de despăgubire pot fi valorificate în termen de cel mult 3 ani de la data emiterii lor, termen care, în orice caz, nu expiră decât după 12 luni de la prima tranzacționare la bursă a acțiunilor Fondului „Proprietatea“.

17. Termenul de 2 ani prevăzut pentru plata sumei în numerar (paragraful 14 în fine de mai sus) începe să curgă de la data emiterii titlului de plată.

18. Conform informațiilor oficiale aflate pe site-ul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, la data de 19 aprilie 2010 au fost înregistrate 16.463 de cereri de opțiuni la autoritatea competentă. Valoarea despăgubirilor pentru care părțile interesate și-au exprimat intenția de a primi o sumă în numerar este de 1.855.395.376 RON. Suma plătită până la data menționată mai sus este de 343.270.664 RON.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

19. Reclamantul se plânge cu privire la imposibilitatea de a se bucura de dreptul de a fi despăgubit pentru terenul naționalizat, conform prevederilor legale în materie, și invocă în acest sens art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

20. Guvernul ridică o excepție de incompatibilitate *ratione materiae* a acestui capăt de cerere cu dispozițiile Convenției. Acesta consideră că reclamantul nu deține un „bun“ în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, în măsura în care Decizia nr. 40/L/2000 a Comisiei județene nu stabilește valoarea despăgubirii datorate reclamantului și nicio altă hotărâre judecătorească definitivă nu i-a recunoscut dreptul de a i se acorda o despăgubire al cărei quantum să fi fost stabilit. Prin urmare, Guvernul consideră că, spre deosebire de cauzele *Broniowski împotriva Poloniei* [MC] (nr. 31.443/96, CEDO 2004V) și *Matache și alții împotriva României* (nr. 38.113/02, 19 octombrie 2006), reclamantul nu are o creanță stabilită și exigibilă.

21. Reclamantul nu prezintă observații în această privință.

22. Curtea reamintește faptul că a statuat deja, în cauze similare cu cea de față, că deciziile administrative necontestate prin care li se recunoaște părților interesate dreptul la o despăgubire fără a-i stabili suma reprezintă un „interes patrimonial” suficient de bine stabilit în dreptul intern, cert, nerevocabil și exigibil, care, în opinia sa, se include în noțiunea de „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Viașu*, menționată mai sus, §§ 58-60).

23. Argumentele Guvernului nu pot duce, în speță, la o concluzie diferită. Curtea observă că dreptul reclamantului la o despăgubire a fost confirmat în mod constant și regulat de către autorități, stabilit clar în dreptul intern, așa cum reiese din Decizia nr. 40/L/2000 a Comisiei județene, prin care se validează înscrierea creanței reclamantului, și chiar, din Decizia rămasă definitivă din data de 7 martie 2003 a Tribunalului Județean Mureș (*mutatis mutandis*, *Viașu*, menționată mai sus, § 59).

24. Prin urmare, excepția Guvernului trebuie respinsă. Pe de altă parte, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție și că nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Așadar, el trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

25. Reclamantul subliniază că se află de mai mulți ani în imposibilitatea de a beneficia în mod efectiv de despăgubirea în discuție. El consideră că Decizia din 21 octombrie 2008 prin care se stabilea quantumul despăgubirii nu poate fi executată în mod efectiv. Mai exact, el consideră inacceptabile termenul de 2 ani prevăzut pentru plata sumei în numerar, ce reprezintă în cazul său mai puțin de o treime din despăgubirea datorată, precum și faptul că diferența va fi convertită în acțiuni la Fondul „Proprietatea”, fond care nu funcționează.

26. Guvernul insistă asupra faptului că reclamantul a utilizat posibilitatea de a se adresa autorităților administrative pentru a i se acorda o despăgubire. În opinia sa, mecanismul implementat prin Legea nr. 247/2005 și referitor la înființarea Fondului „Proprietatea” este capabil să le ofere persoanelor îndreptățite o despăgubire care să corespundă cerințelor din jurisprudența Curții. Conform ultimelor modificări ale Legii nr. 247/2005, o parte din despăgubirea în discuție i-ar putea fi plătită în numerar părții interesate și au fost făcute progrese pentru ca Fondul „Proprietatea” să devină funcțional.

27. Guvernul mai observă că reclamantul a obținut o decizie prin care i se acordau despăgubiri, însă decizia nu poate fi executată din cauză că partea interesată nu a urmat procedura prevăzută de Legea nr. 247/2005 (paragrafele 11 și 12 de mai sus).

28. Curtea face trimitere la jurisprudența invocată în Cauza *Viașu*, menționată mai sus, cu privire la obligațiile stabilite de art. 1 din Protocolul nr. 1 în sarcina statului care a adoptat o legislație care prevede restituirea sau despăgubirea pentru bunurile confiscate într-un regim anterior (*Viașu*, menționată mai sus, § 58).

29. Aceasta reamintește că neexecutarea unei decizii prin care se recunoaște dreptul de proprietate constituie o ingerință în sensul primei fraze din primul alineat al art. 1 din Protocolul nr. 1. În speță, ingerința în discuție constă în omisiunea autorităților competente de a asigura caracterul efectiv al dreptului pe care i l-au recunoscut reclamantului prin Decizia nr. 40/L/2000 (*Viașu*, menționată mai sus, §§ 60 și 66, și *Ramadhi* și alți 5, menționată mai sus, §§ 76-77).

30. Curtea a examinat deja cauze ce ridicau probleme legate de omisiunea autorităților de a asigura caracterul efectiv al dreptului pe care l-au recunoscut părților interesate prin decizii definitive de a primi despăgubiri pentru bunurile imobiliare trecute în patrimoniul statului în timpul regimului comunist și a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Viașu*, menționată mai sus, §§ 62-73, *Katz împotriva României*, nr. 29.739/03, 20 ianuarie 2009, și *Faimblat împotriva României*, nr. 23.066/02, 13 ianuarie 2009). Cu toate acestea, ea apreciază că, în cauza de față, situația este în mod sensibil diferită de cauzele menționate mai sus, în măsura în care reclamantul a obținut o decizie a Comisiei Centrale pentru Stabilirea

Despăgubirilor care preciza, pe baza unei expertize, cuantumul despăgubirii ce îi era datorată (*a contrario Viașu, Katz și Faimblat*, menționate mai sus). Fără a contrazice concluziile la care a ajuns în cauzele menționate mai sus, Curtea apreciază că, în speță, din motivele precizate mai jos, se impune o analiză mai nuanțată.

31. Curtea constată că prevederile legale aplicabile în materie îi permiteau reclamantului să obțină plata în numerar a unei părți din despăgubirea stabilită prin Decizia din 21 octombrie 2008 a Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor. Mai exact, reclamantul ar fi putut să încaseze suma de 250.000 RON, adică circa o treime din suma ce îi era datorată (paragraful 14 de mai sus). Pentru a beneficia de această posibilitate, reclamantul ar fi trebuit să își exercite un drept de opțiune (paragraful 15 de mai sus), ceea ce nu a făcut. Or, conform legii interne, această etapă era obligatorie pentru a obține un titlu de plată care i-ar fi permis să obțină plata sumei menționate mai sus într-un termen de 2 ani. De altfel, Curtea observă că, din informațiile puse la dispoziția publicului de către Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, reiese că pentru persoanele care au exercitat un drept de opțiune, sunt pe cale de a fi făcute plăți și o cincime din sumele solicitate a fost deja plătită (paragraful 18 de mai sus).

32. Având în vedere acestea, Curtea observă că este dificil să soluționeze în abstracto problema eficienței procedurii speciale implementate de autoritățile naționale pentru accelerarea plății despăgubirilor prevăzute de Legea nr. 247/2005 (paragrafele 14-16 de mai sus). De aceea, în speță, Curtea constată că, deși a fost informat de autoritățile naționale despre necesitatea de a își exercita dreptul de opțiune, reclamantul a refuzat să o facă (paragrafele 10-12 de mai sus). Astfel, reclamantul a blocat cu bună știință procedura. Or, dacă Curtea nu poate specula asupra eficienței procedurii speciale implementate pentru plata accelerată a unei părți a despăgubirii, totuși, dată fiind atitudinea părții interesate, Curtea nu poate concluziona că autoritățile sunt în întregime răspunzătoare de imposibilitatea sa de a obține o parte a despăgubirii. De altfel, Curtea observă că termenul acordat de lege reclamantului pentru exercitarea dreptului său de opțiune nu a expirat încă (paragraful 16 în fine de mai sus). Rezultă că, pentru acea parte a cererii care corespunde sumei pe care reclamantul ar fi putut să o primească în numerar, nu a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

33. În ceea ce privește restul despăgubirii, și anume mai mult de două treimi din suma datorată reclamantului, Curtea constată că aceasta trebuia să facă obiectul unor acțiuni la Fondul „Proprietatea” (paragraful 14 de mai sus). Or, luând notă cu satisfacție de evoluția care pare să se întrevadă în practică în privința mecanismului de plată prevăzut de Legea nr. 247/2005, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2007, Curtea observă că, până în prezent, Guvernul nu a demonstrat că sistemul de despăgubire pus în aplicare prin intermediul Fondului „Proprietatea” le permitea persoanelor îndreptățite, și în special reclamantului, să încaseze, conform unei proceduri și unui calendar previzibile, despăgubirile pe care sunt îndreptățite să le primească.

34. Prin urmare, Curtea apreciază că, pentru această parte a cererii, a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra celorlalte pretense încălcări

35. Tot în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantul se plânge de imposibilitatea de a obține restituirea terenului și de lipsa de folosință a acestuia.

36. Curtea reamintește că un reclamant nu poate susține o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 decât în măsura în care deciziile pe care le incriminează se referă la „bunurile” sale, în sensul acestei prevederi. Conform jurisprudenței constante a organelor Convenției în materie, nu trebuie considerate ca „bunuri” în sensul articolului menționat mai sus speranța de a i se recunoaște un drept de proprietate care s-a stins de mult timp și nici

creanța condițională rămasă fără obiect în urma nerealizării condiției (*Kopecký împotriva Slovaciei* [MC], nr. 44.912/98, § 35, CEDO 2004-IX).

37. În speță, ascendentul reclamantului, P.O., fusese deposedat de un teren în timpul regimului comunist. Astfel, procedura administrativă introdusă în temeiul Legii nr. 1/2000 și acțiunea subsecventă nu vizau „bunuri existente” în patrimoniul reclamantului. Curtea mai observă că nicio decizie administrativă sau judiciară nu a recunoscut dreptul reclamantului de a i se atribui un teren în natură. Prin urmare, Curtea consideră că reclamantul nu deținea un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

38. Rezultă că acest capăt de cerere întemeiat pe art.1 din Protocolul nr. 1 este incompatibil *ratione materiae* cu prevederile Convenției în sensul art. 35 § 3 și trebuie respins în aplicarea art. 35 § 4.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

39. Conform art. 41 din Convenție, Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

A. Prejudiciu

40. Reclamantul solicită, ca daune materiale, suma de 522.912 euro (EUR), reprezentând valoarea terenului a cărui restituire a fost solicitată și suma de 155.555 EUR pentru lipsa de folosință timp de zece ani. El mai solicită 15.000 EUR ca daune morale.

41. Guvernul consideră că reclamantul nu poate solicita decât partea ce îi revine din despăgubirea de 1.886.771 RON, stabilită prin Decizia din 21 octombrie 2008. De asemenea, acesta observă că reclamantul nu și-a justificat cererea referitoare la lipsa de folosință a terenului în cauză și consideră că nu există o legătură de cauzalitate între pretinsul prejudiciu moral și eventuala încălcare a Convenției.

42. Curtea reamintește că o hotărâre ce constată o încălcare atrage pentru statul pârât obligația de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele astfel încât să refacă pe cât posibil situația anterioară acesteia [*Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) [MC], nr. 31.107/96, § 32, CEDO 2000-XI].

43. În speță, Curtea apreciază, în acord cu Guvernul, că reclamantul nu poate pretinde decât jumătate din valoarea estimată a terenului, ținând cont că decizia Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor îl vizează și pe P.V.R., în părți egale. Prin urmare, partea ce îi revine reclamantului este de 943.385,5 RON. Curtea reamintește apoi că a considerat că reclamantul ar fi trebuit să facă la nivel național demersurile necesare pentru a obține plata unei părți a despăgubirii (paragrafele 30-32 de mai sus).

44. Totuși, pentru restul sumei, Curtea apreciază că plata despăgubirii validate prin Decizia din 21 octombrie 2008 și fixată conform criteriilor stabilite de legislația română (*Viașu*, menționată mai sus, § 38), l-ar repune pe reclamant, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. Însă, ținând cont de constatările hotărârii de față din care reiese că sistemul actual de restituire nu este eficient, Curtea apreciază că nu are altă opțiune decât să acorde suma care, în opinia sa, ar constitui o soluționare definitivă și completă a prezentului litigiu patrimonial (*Viașu*, menționată mai sus, § 89).

45. Curtea mai observă că reclamantul nu a prezentat documente justificative relevante pentru pretinsa lipsă de folosință. Așadar, nu îi va fi acordată nicio sumă cu acest titlu.

46. În lumina celor de mai sus, Curtea îi alocă reclamantului suma de 167.485 EUR, pentru prejudiciul material.

47. Pe de altă parte, Curtea apreciază că situația litigioasă trebuie să îi fi cauzat părții interesate o stare de incertitudine și neplăceri care justifică acordarea unei sume pentru

prejudiciul moral. Ținând cont de aceste elemente, Curtea, statuând în echitate, îi alocă reclamantului suma de 4.000 EUR, pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

48. Reclamantul mai solicită suma de 2.000 EUR pentru cheltuielile de judecată. El prezintă documente justificative pentru o parte din aceste cheltuieli.

49. Guvernul consideră că reclamantul nu a prezentat documente justificative pentru întreaga sumă solicitată cu titlu de cheltuieli de judecată, care este, în orice caz, excesivă.

50. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță și ținând cont de documentele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 50 EUR pentru procedura în fața Curții și i-o acordă reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

51. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție referitor la imposibilitatea reclamantului de a primi o despăgubire și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că nu a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție pentru acea parte a despăgubirii pentru care reclamantul ar fi putut încasa o sumă în numerar;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție pentru acea parte a despăgubirii ce trebuie convertită în acțiuni la Fondul „Proprietatea“;

4. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi plătească reclamantului, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume, ce vor fi convertite în lei românești, la cursul de schimb valabil la data plății:

- (i) 167.485 EUR (una sută șaiszeci și șapte mii patru sute optzeci și cinci euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul material;
- (ii) 4.000 EUR (patru mii euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;
- (iii) 50 EUR (cincizeci euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamant, pentru cheltuielile de judecată;

b) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 8 iunie 2010, în aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier